

LEZERS SCHRIJVEN ONS.

Van de heer **Luc Neyt** (Tielt) ontvingen wij volgend schrijven.

Bij mijn speurwerk in de Gazette van Thielt vond ik een interessante mededeling over de schuttersgilde van Sint-Joris uit Gent.

Het staat u vrij al dan niet deze mededeling op te nemen in een van uw volgende nummers van Ghendtsche Tydinghen onder de titel: 120 jaar geleden werd de Gentse schuttersgilde van Sint-Joris ontbonden.

Hieronder volgt nu de integrale tekst van het weekbladartikel.

De Sint-Jorisgilde, een der oudste broederschappen van Vlaanderen, te Gent, is te niet. Ziehier aangaande de ontbinding dezer vereeniging eenige inlichtingen door den gentschen correspondent van een brusselsch blad meêgedeeld:

De schuttersgilde van *St-Joris* was de oudste en altijd de machtigste der vier "hoofdgilden" van Gent. De anderen waren de gilden van *St-Sebastiaan* (boogschutters,) *St-Michiel* (schermers) en *St-Antonius* (kolveniers¹).

Men weet niet rond welken tijd de *St-Jorisgilde* gesticht werd; maar het is bekend dat zij aan den kruistocht der XI^{de} eeuw deelnam. In de XIV^{de} en XV^{de} eeuwen stond de *St-Jorisgilde* aanhoudend op de bres, om de voorrechten der gemeenten, 't zij tegen de vorsten, 't zij tegen Vrankrijk te verdedigen.

De diensten door die gilde aan Vlaanderen bewezen, deden haar veel *privilegiën*, genieten. Zoo was haar, onder andere, de eerste plaats toegekend bij alle optochten, krijgsbewegingen of plechtigheden.

De kruisbogen waren vroeger zóo zwaar, dat men ze niet kon spannen dan met meêhulp van eenen *knape*. Later spande men ze niet met den voet, maar bij middel van eenen windas. Een schrijver over de gilde, M. Prosper Claeys, deelt onder andere bijzonderheden meê dat, in 1480 Philips-de-Goede, in 1502 de graaf van Egmont en in 1752 prins Karel van Lorreinen aan de prijs-schietingen deel namen.

Verschillende keeren werd de gilde ontbonden en hersteld. In 1796 werden al hare eigendommen als nationaal goed verkocht. In 1804 hersteld zijnde, schijnt zij nu voor goed ontbonden te zijn. Het getal harer leden was tot 13 gedaald en de boog hing ontspannen in den hoek.

Ziehier de feiten die de tegenwoordige ontbinding kenmerkten. De *Gilde* had schulden, en de laatste leden wilden niet dat zij zou vallen zonder die betaald te hebben. Er werd besloten eenen zilveren beker te verkoopen, een geschenk van de aartshertogen Albrecht en Isabella. Maar de som die de liefhebbers er voor boden, was niet voldoende om de schulden te betalen. Het hoogste bod bedroeg 1500 frank. Eindelijk gelukte een lid er in onderhandelingen aan te

gaan, waardoor het kunstjuweel in handen der familie Rotschild kwam, en dat voor eene ruime som. Het is te betreuren dat een stuk van zoo groote historische en kunstweerde niet te Gent zelf, of te minste in 't land gebleven is.

De schulden der *Gilde* konden nu betaald worden, en men hield zelfs 2000 frank over, welke zij ten voordeele van het weldadigheidsbureel afstaat, voor het bezorgen van beddegoed aan arme lieden gedurende den winter.

Men moet echter opmerken dat de beker waarvan hier sprake is, door den Staat als eigendom opgeëist werd. De rechtbank van Gent gaf aan dezen eisch toe; doch het beroepshof was van een ander gedacht.

De overige eigendom der gilde, als standaarden, gouden en zilveren voorwerpen, de pijn die Karel van Lorreinen in 1752 schoot, enz., zijn aan de stad geschonken en zullen weldra in het stadsmuseum prijken.
